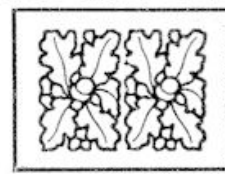

OM ZUSJE?

DOOR
ARI DANE.

(Vervolg).

Zusje had haar derden verjaardag gevierd. 't Werd winter, en om een hevige regenbui moest Juf op een middag vroeger dan anders van het wandelen terugkomen.

„'t Kan nog wel weer opklaren,” zei ze tot Rachel, die haar hielp met het binnendragen van 't wagentje. „Ik zal maar zoolang met 'r in de eetkamer gaan; dan kunnen we 't aankijken.”

„Daar is 't koud,” waarschuwde Rachel. „De kachel was uitgegaan en juffrouw Judson zei, dat 't tijds genoeg was als ik 'm aanmaakte tegen etenstijd. Maar in den salon — daar brandt vandaag de kachel — om de piano, zie je.”

Zusje vond het heerlijk om al het nooit eerder aanschouwde moois van den salon te ontdekken. Ze dribbelde rond, peuterde in alle hoekjes en holletjes en kwam dan met: „Zusje nòg 'n mooisje” bij juf aandragen, totdat juf ernstig bezorgd werd dat er scherven zouden vallen.

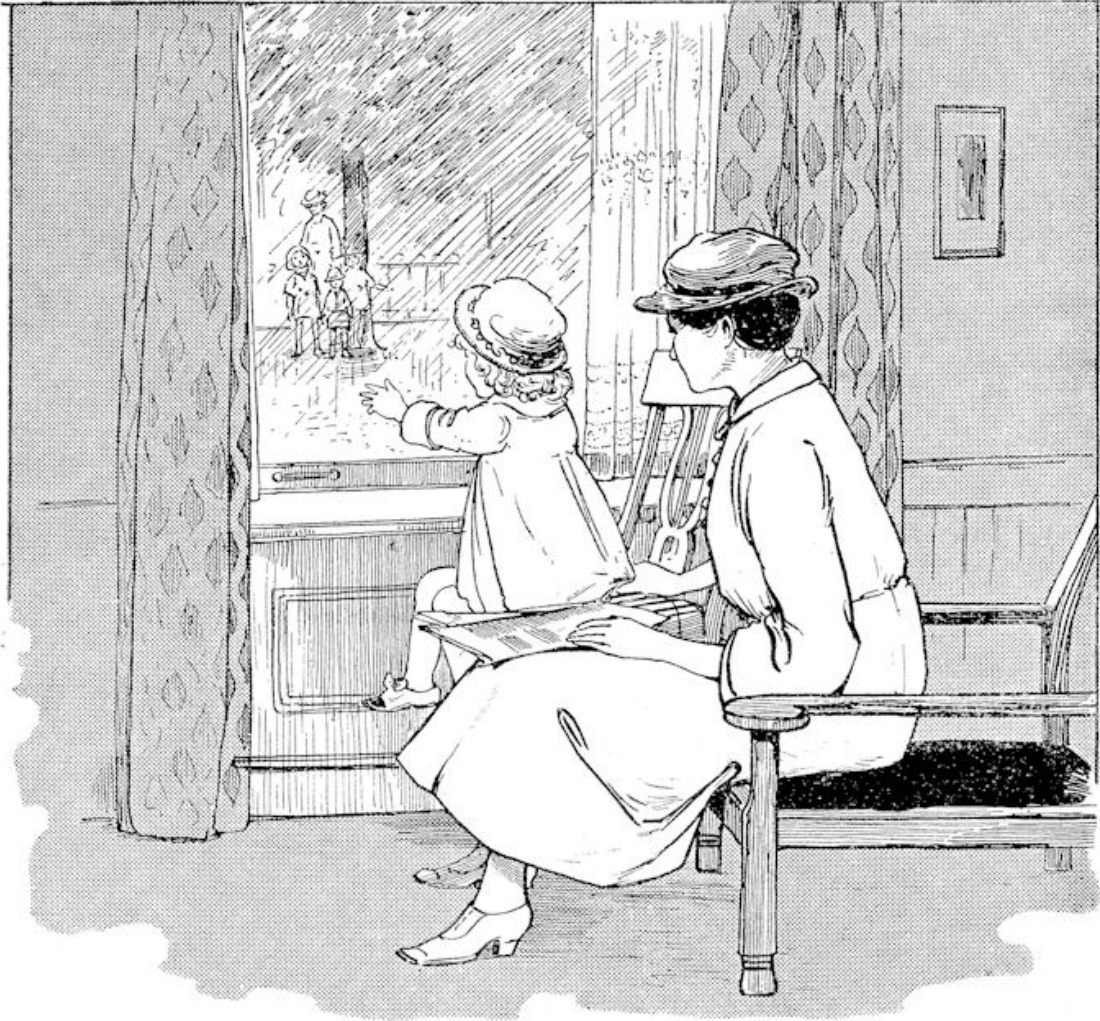
„Ja, Zus, mooi —” stemde ze in, toen 't kind wees naar een portret van haar moeder in zilveren lijstje — „maar Zusje mag niet zoo aan Pappa's mooisjes komen. Kom hier bij Dina, dan gaan we naar de straaltjes en de plasjes zitten kijken. Zie 't maar 's regenen.”

Op trage voetjes kwam Zusje naar 't raam. Ze werd op een stoel getild, en ze drukte haar neusje tegen de ruit, totdat het glas besloeg. Toen veegde ze met haar platte hand over de doffe plek en strepte met haar vingertje aan den binnenkant den loop van de druppels na, die buitenlangs neergleden.

Opeens klonk een blij schreeuw. Ze wees naar den overkant: „jujjouw!... jujjouw ook in jegen.”

Juf zat de courant te lezen. Met haar eene hand hield ze Zusje bij 't manteltje vast. Maar bij dat juichen keek ze op,

zag Nora Beering met drie kinderen aan den overkant onder een boom staan, op hoop dat ze daar nog een klein beetje droog mochten blijven.

Zusje zat plof op den grond — verbolgen — juf greep een paar parapluies uit den stander, stak de straat over en vroeg Nora om te komen schuilen.

„Dank u! 't is heel vriendelijk,” aarzelde Nora: „maar als we die parapluies te leen mogen hebben, dan denk ik wel, dat we nog tamelijk droog thuis komen.”

Maar de kinderen rumoerden: „Hé, nicht Noor, laten we

naar binnen gaan. We wou-en zoo graag dat kindje zien."

"'t Gaat nog harder regenen ook," vond het oudste meisje, "en Larry vat dadelijk kou, al is 't nòg maar zoo'n beetje vochtig."

Waarop Laurens dadelijk antwoordde met een welwillend kuchen.

"We zullen meneer Jervois ongelegen komen," begon Nora weer. Maar juf stelde haar dadelijk gerust. „Heelemaal niet, juffrouw. Voor zevenen komt meneer nooit thuis. En.... o, nee maar, daar staat me dat kind op de stoep. Jou stout, stout Zusje."

Juf draafde terug, en drie over-bereidwillige kinderen renden achter haar aan. Nora had maar te volgen.

't Was zoo gezellig warm in den salon. De regen kletterde tegen de ruiten. En 't wàs waar, dat Laurens dadelijk kou vatte en dat kou vatten voor hem al meermalen een gevaarlijken aanval van croup had ingehad.

Nora gaf zich maar over aan den loop der dingen en ging zitten in het leuke lage stoeltje, dat juf voor haar bij den vulhaard aanschoof.

Zusje genoot al van de twee meisjes. Ze voerde ze de heele kamer door, en maakte ze attent op al wat haarzelf had aangetrokken met een geregeld herhaald: „Zusje nòg 'n mooisje.... awmaaw van Pappa."

Juf had het druk met Laurens; had hem zijn jas en schoenen uitgetrokken. Nu bracht zij ze weg, om te laten drogen.

„Me kousen zijn ook nat," klaagde hij. En al kon Nora nergens een vochtig plekje aanvoelen, hij moest en hij zou z'n kousen uit-hebben en ze bij 't vuur te drogen hangen. Zelf kroop hij dan bij zijn nichtje op schoot en stak behaaglijk zijn bloote voeten naar den vulhaard uit.

„Ik vrees, dat 't een regentje voor den heelen dag wordt," Nora zette eindelijk den barrevoeter op 't hardkleedje en liep naar 't raam; „we moesten maar naar huis gaan. Juf, mogen de kinderen even bij u blijven, dan ga ik een rijtuig bestellen."

„Dat kan Rachel anders wel even voor u doen, juffrouw," begon juf.